

Любовна історія

Мар'єтка згорнула зошит, поклала його на край столу й задивилася на дубову крону за вікном класу. Пополудневе сонце освітлювало його листя, перетворюючи на барвистий калейдоскоп кольорів. Деякі листочки виблискували смарагдовою барвою, а ті, що мали освітлену частину зісподу, були крейдяно-зеленими. Колір нагадав жінці гуаші її діда. В гущавині, куди не сягали промені сонця, крона була темною й таємничою. Інколи навесні, під час грози, коли серед уроку небо раптом темніло й здіймався сильний вітер, листя могутнього дуба тріпотіло, а крона хвилювалася. Тоді Мар'єтка шкодувала, що мусить зачиняти вікна, адже так хотілося почути шелест і прислухатися до таємниць, які шепотіло могутнє дерево. Але торік вітром вибило шибки в коридорі, тож двірник пригрозив, що за розбиті вікна доведеться платити їм.

Мар'єтці Корен, вчительці словенської та англійської мов, було тридцять дев'ять років. Коли вона не мріяла, а тверезо розмірковувала про себе, то доходила висновку, що живе звичайнісіньким життям. Після смерті матері вона залишилася сама у великому й просторому будинку, утримання якого потребувало значних коштів та зусиль. А ще їй дістався чималий мамин город, що вимагав постійного догляду. І Мар'єтка все частіше почала задумуватись над тим, щоб закинути його. Адже з того, що

виросувала на городі, споживала небагато, а решту, розклавши в різні лотки й пакети, постійно заморжувала. Надмір вирощених овочів часом намагалася роздати знайомим, але, крім Дениса, який не працював й охоче щось брав, усі відмовлялися. Бо коли у тебе чимало салату, то він росте й на інших городах, а коли досягають помідори, їх теж повсюди багато. Правда, був й інший варіант, але на нього вона не погоджувалася: викидати на компост те, що сама виростила, вважала занадто безглуздом. Так Мар'єтка розмірковувала щовесни, маючи намір відректися від городу, проте завжди передумувала. Бо одразу згадувала маму, дивилася в небо, а потім перекопувала землю, засівала грядки усім підряд й полола бур'яни.

І справа не тільки у викиданні продуктів — город забирав її дорогоцінний час. Мар'єтка була жадібною до кожної вільної хвилини, хотіла займатися тим, що приносило їй найбільшу в житті насолоду — читання. Вона страшенно любила читати. Читала багато, з неймовірним задоволенням, і робила це, відколи себе пам'ятала. Спершу проковтнула все, що було вдома, наприклад, усю «Анжеліку», потому те, що пропонували шкільна та місцева бібліотеки. Під час навчання в університеті читала те, що доводилося читати, здебільшого із задоволенням, але іноді й вимушено. Згодом її смак звужився, головним читивом стали любовні романи. Звісно, не сміття та літературна порнографія. Як випускниця словеністики вона вимагала від літератури чіткого концепту, високого рівня вираження, багаті мови та відшліфованого стилю. Вона могла годинами насолоджуватися описом витончених стосунків між двома людьми, заглиблюючись у почуття любові,

прихильності, взаєморозуміння, а також зречення, притирання та жертвності. Їй подобалося, коли когось кохають, і подобалося, коли хтось страждає через кохання. Все заради Кохання, справжнього, яке дарує себе і любить безумовно.

У будинку було кілька куточків для читання. Її улюблений — на софі біля вікна кабінету на другому поверсі. У приміщенні було гарненьке вікно, вирізане у фасаді й відвернене від будинків селища. Жодна будівля не втручалася в ландшафт, нікого не було видно крізь вікно, і нічий погляд не міг проникнути всередину. Нижню половину вікна затуляли схилені гілки верб, за ними височіли каштани, а над ними тягнулася блакить безкрайого неба. Напівлежачи, поклавши одну руку на книжку, а другою зарившись у кучері, вона проводила години біля вікна.

Мар'єтка була миловидною жінкою із хвилястим рудим волоссям, з непримітною, але зграбною фігурою, тому дехто дивувався, що вона й досі самотня. Та її проблема була не в зовнішності, а в очікуваннях. Коли жінка наближається до сорока, то розуміє, що не варто бути надмірно вибагливою, і тому Мар'єтка вже перестала мріяти про принца на білому коні. Однак вона очікувала від чоловіка більшого, ніж легковажність, з якою стикалася щоразу, коли вступала з кимось у більш серйозну розмову.

Іноді вечорами, коли на вулиці темніло, а сирій холод заповзав у хату й треба було розводити вогонь, після чого починало тріщати в старій системі центрального опалення й будинок ставав ще порожнішим, Мар'єтці здавалося, що вона народилася під нещасливою зіркою і перетворюється на ту, кого в літературі називають «старою дівою». Але зневіра тривала недовго. Жінка згадувала, що

старі діви — це винахід вікторіанської епохи, а тепер двадцять перше століття, в якому вік холостякування значно довший. Тож це була не її примха, а особливість покоління. І тоді вона думала, що десь є і її суджений, який...

Мар'єтка поринула в свої думки, хоча перед нею лежав стос зошитів, які мала перевірити. Години для відвідин батьків вона виділила у четвер, що їй підходило, оскільки відразу після цього збирався читацький гурток у міській бібліотеці. Закінчивши урок по другій, вона насилу прибрала, оминула вчительську й попрямувала до міста. Там щось перекусила, провела добру годину в міській книгарні, а на зворотному шляху завершила в бутик. Купила дешеві сережки, смарагдово-зелені краплі, за 4,99 євро.

Перед четвертою жінка знову сиділа в класі, чекаючи потенційних батьків. У розпал семестру візитів було обмаль, тож більшість часу вона проводила сама. Так було б і сьогодні, вона планувала використати час і перевірити твори дев'ятикласників про «Наймита» Івана Цанкара. Мар'єта потяглася до зошита, розгорнула його й почала читати. Але не йшло. Вона спинилася на пів сторінки. Узагалі не зрозуміла, що прочитала, її думки блукали. Не могла зосередитися. Причиною був не Цанкар, вона його любила, і те, що її школа носила його ім'я, було для неї честю. Причиною неувважності став ранковий дзвінок до приймальні директора. Потому директор зателефонував їй і повідомив про дзвінок одного з батьків, який записався до неї на сьогодні. Це було незвично, оскільки батьки зазвичай цього не робили. Деякі з них через дітей повідомляли

учителю про свій візит, але ніколи не повідомляли директору.

— Нічого дивного, якщо здогадаєшся, про кого йдеться, — сказав директор, переставивши подароване учнями потворне прес-пап'є, яке ті виготовили на уроці праці.

— Про Сару Мат'яшич? — спитала Мар'єтка.

— То ти знаєш? — здивувався директор. — І що з нею?

— Нічого, до чого ми не звикли. Раніше дівчина була працювитою, непроблематичною, а тепер дуже змінилася. Тому не зможу поставити їй більше, ніж трійку в підсумку, максимум — четвірку з наляжкою, але за умови, що вона надалі буде дуже старатися. Та, як буває зазвичай з такими дівчатами-підлітками, це майже неможливо.

— Знаю, знаю, — підтвердив директор, знову пересунувши прес-пап'є. Він навіть подумав, що варто його якимось непомітно викинути у смітник. — Слухай, Мат'яшич попросився на розмову з тобою... м-м-м, ти знаєш, він не звичайний батько і...

— І?

— Нічого. Будь ласка, якщо можеш... м-м-м... подумай, що можна зробити.

— Звичайно, — відказала Мар'єтка й попрямувала до виходу.

Але це було в кабінеті. Вона знала, що її байдужість була награною, адже ніяк не могла позбутися роздумів про візит Сариного батька. Засмутив не тиск, який чинив на неї директор. Це не було несподіванкою. Вчителі знали, що він переляканий, обережний і нерішучий чоловік. Її не турбувала бесіда з батьком про погані оцінки дитини, бо дуже добре з цим могла впоратися. Геть перенапружені

фейсбучні батьки йшли від неї заспокоєними та задоволеними, не досягнувши свого.

Мар'єтку непокоїли вугільно-чорні Мат'яшичеві очі. Сарин батько, Штефан Мат'яшич, був великим і поважним цабе. Це заможний та медійно розкручений підприємець. Мар'єтка знала його з газет, часописів і телебачення. Кілька днів тому він був гостем вечірнього ток-шоу, яке вона дивилася кілька разів. Їй було не важливо те, що він говорить, а те, як він дивиться в камеру. Досі він у школі не з'являвся, час до часу на батьківські збори приходила Сарина мама.

Коли Штефан Мат'яшич з'явився у дверях класу, Мар'єтка підвела очі. Це був високий стрункий чоловік років п'ятдесяти із кількаденною посивілою щетиною, одягнений у добротний модний одяг. Мар'єтчине серце забилося, у вухах відчула тиск, а по щоках розлилось тепло. Соски пощипували й стирчали. Але вони не становили проблеми, бо були надійно захищені під бюстгальтером і блузкою. Вона боялася, що її вуха пломенітимуть, а придбані з нагоди візиту смарагдові крапельки матимуть безглуздий вигляд на темно-червоних мочках.

— Учителька Корен? — поцікавився Мат'яшич, недбало посміхаючись і підходячи до неї. У нього був глибокий голос, навіть глибший, ніж на телебаченні, голос, який випромінював вихованість та вишуканість. «Це людина, яка любить читати», — промайнуло в Мар'єтчиній голові. Спільні теми для розмов — обов'язкова умова взаємної прихильності. Потому вона вловила його запах. Це був аромат чистого, доглянутого чоловіка, змішаний зі стриманими і, радше за все, грішно дорогими чоловічими парфумами. О Боже, вона не хотіла цього,

принаймні зараз, але фізіологія тіла перемогла її з розгромним результатом! Поколювання від сосків опустилося до живота і небезпечно наблизилося до Мар'єтчиної промежини. Тепер вона вже знала, що могла настати та мить, якої вона чекала двадцять років. Жінка усвідомлювала, наскільки дерев'яною була, боялася, що у своїй незграбності відверне його ще до того, як буде зроблений перший крок. Вона з усіх сил спробувала зосередитися.

Проблема полягала в тому, що Мар'єтка не могла ні про що думати через Мат'єшичеві темні очі. Якби могла, то згадала б, що на світі існує не тільки він (і вона), а й Сара, його донька, що ця донька має матір, Мат'єшичеву дружину. Що вони сім'я, в яку вона збирається встромити своє шило. Жінка не думала, що її дії можуть мати погані наслідки.

Мар'єтка по шию зарилася в літературу та мистецтво, фізика її ніколи не цікавила, але, попри це, вона добре знала, що станеться, якщо розщепити базову клітину, навіть якщо це сімейство чи атом урану 235. От тільки зараз, як вже було сказано, вона не мала часу думати про це.

— Будь ласка, проходите, — промовила Мар'єтка, задіявши всю свою чарівність, на яку була здатна. Встала, поправила спідницю й запропонувала відвідувачеві стілець.

Його хода була м'якою, впевненою. Він зробив ще один крок і опинився в її особистому просторі.

— Ви, мабуть, знаєте, чому я тут, — почав Мат'єшич.

На екрані телевізора у нього не було цієї легкої усмішки, яка тріпотіла зараз у кутиках вабливих і повних губ.

— Е-е... м-м-м... думаю, через Сарині оцінки.

— Так. Дочка... та ви, мабуть, знаєте краще за мене... переживає нелегкий період...

— Що ж, підлітковий вік... — почала Мар'єтка. — Але не вона одна така.

— Звичайно, ні. І тому я знаю, що в кінці року Сара й у вас матиме відмінну оцінку.

— Я, як її вчителька, була б цьому дуже рада. — Принаймні тепер, коли її підтримують батьки, Мар'єтка докладатиме ще більше зусиль. Звісно, Сара вже не зможе отримати відмінної оцінки, але з таким розуміючим батьком і нею (Мар'єтка знала, що вона хороша вчителька) дівчинка зможе дотягнутися до твердої четвірки. — Я вірю, що Сара зможе про це подбати, — додала вона.

— Або ми двоє, — лагідно відповів Мат'яшич.

Мар'єтка не була впевнена, чи правильно почула. Він сказав «ми двоє».

— Е-е, звісно... — затнулась вона, збуджена, щаслива, але водночас сердита на себе. «Але ж я дурепа», — присадила себе жінка й отямилася: — Якщо ви думаєте... так, звичайно, ми могли б колись десь зустрітись.

— Мене це тішить, — Мат'яшич зробив крок назад, збираючись іти.

Мар'єтка закусила нижню губу. Шкода, що сьогодні він не мав часу. Очевидно, ніхто з батьків уже не прийде, тож вона могла б завершити на сьогодні справи й для початку сходити з ним у буфет, що біля школи, випити кави.

— Отже, домовилися — п'ятірка, — сказав Мат'яшич, ніби перевіряючи схвалену ділову угоду, і подав їй руку. Вона простягнула свою.

Перший фізичний контакт зі Штефаном Мат'яшичем був для Мар'єтки як ін'єкція стовідсоткового

героїну просто у вену. Вона й гадки не мала, що це за відчуття, бо ніколи в житті навіть не пробувала трави, як і не мала уявлення, чи можна вживати героїн нерозбавленим. Знала тільки з описів, що це у сто разів прекрасніше від найдикішого оргазму й тому подібного. Але також знала: могла звикнути до чогось подібного й стати залежною від дотиків. Шкіра на Мат'яшичевій руці була шорсткою, не розніжено м'якою, не по-робочому грубою, а приємно теплою, і стискання міцне, але не надто сильне.

Порозмовлявши якийсь час із Мат'яшичем і торкнувшись його тіла, Мар'єтка краще себе опанувала й спробувала трохи нівелювати божественність миті. Якщо чоловік бачить, що жінка перед ним мліє, це не до добра. Тож покликала на допомогу Мар'єтку-вчительку.

— На жаль, п'ятірку вона вже пропустила, але четвірка — це теж дуже добре. І я вірю, що завдяки нашим спільним зусиллям у Сарі все вийде.

Мат'яшич зробив паузу.

— Буде п'ятірка, — твердо сказав він.

Його рука все ще обіймала її долоню.

— Ну, на жаль, це неможливо... — почала Мар'єтка. Але... зараз це не має значення, головне, що вони домовилися про наступну зустріч.

Мат'яшич відпустив Мар'єтчину долоню і водночас зробив крок до неї. Темна хмара насунула на його обличчя.

— Ти не розумієш, так? — глухо запитав він.

— Не розумію чого?

Краєм ока він помітив стілець, що стояв поруч. Рукою, якою кілька секунд тому обіймав Мар'єтчину долоню, Мат'яшич замахнувся й відштовхнув

його так, що той із глухим стуком вривався в стіну. Чоловік підійшов упригол до Мар'єтки.

— Слухай, довбана корово, — прошипів він, схопив її за шию і притиснув до дошки. Його пальці стиснулися, наче сталеві кліщі. Мар'єтка побачила пори шкіри на його м'ясистому носі. Запах чистоти розвіявся, змінившись запахом здичавілого звіра. — Курва твоя мати. Не смій створювати проблеми моїй дитині. Зрозуміла, суко? Сарі поставиш п'ятірку. Як ти це облаштуєш — мене не гребе. Якщо ні, то я тебе так витрахаю, що будеш сцяти, срати, блювати кров'ю і проклинати Бога, що взагалі народилася. Ясно, суко проклята недотрахана?

Мар'єтка забила у найдальший куток класу, сховавшись під раковину, куди їй зазедве вдалося залісти. Вона тремтіла, наче осінній листок на вітрі. Тремтіла ще довго після того, як Мат'яшич облив її лайкою, грубо кинув на підлогу, розвернувся і вийшов, навіть не зачинивши за собою дверей класу. Її тремтіння поширилося на паркетну підлогу, через неї — на стяжки, бетонну плиту і розійшлося по всій школі. У кабінетах бряжчали віконниці, скрипіли шибки в коридорах. Мар'єтка тремтіла не від страху, хоча, звісно, вона й боялася, але тремтіла через дещо інше. Її тіло стрясали хвилі огиди від контакту з невимовною примітивністю. Мар'єтці, улюбленій єдиній дитині, яка виросла в лагідному родинному колі, ніколи, справді ніколи не говорили нічого схожого на те, що вона щойно почула.

Цього четверга, чотирнадцятого квітня, вперше за понад вісім років на зібранні читацького гуртка в міській бібліотеці Мар'єтки не було.

Колодязі

Колодязі — хутір із половиною дюжини хат на схилах Погор'я. Більшість словенців і досі не знали б про існування цього поселення, якби рік тому їх не потрясла низка трагічних подій. Завдяки їм назва місцевості заповнила засоби масової інформації та закріпилася у свідомості людей. Колодязі протрималися в передових статтях близько тижня, тоді перемістилися до інших рубрик, а потому повільно канули в Лету. Сьогодні назва «Колодязі» здається людям знайомою, але не більше того.

Через рік у Колодязях знову щось відбувалося, але цього разу нічого такого, що могло б привернути увагу ЗМІ. Хоча місцина переживала трансформацію. На відміну від попереднього разу, зараз вона відбувалася тихо та далеко від очей мас-медіа. Але трансформація була неминучою і, принаймні в Сариних очах, досить неприємною. Найбільше дівчину турбувала багнюка.

Від Бистриці до Колодязів вела вузька асфальтована дорога, пристосована до природних умов місцевості. Вона дихала з пагорбами, по яких була прокладена, піднімалася, спускалася, вигиналася, бігла по хребтах та узліссях і поміж ділянок. Асфальт на ній був старий, але, як мінімум донедавна, відносно добре зберігся. Тупиковою дорогою, що вела до Колодязів, не їздив транзитний вантажний транспорт, під вагою якого асфальт міг би потріскатися

й просісти. Дорогою взагалі рідко хто користувався. Шумні приїзди пожежної, поліції та «швидкої допомоги», які рік тому сколихнули Колодязі, не варті й згадки — принаймні стосовно дороги.

Так було раніше. Тепер із селом відбувалося дещо інше. Розритий ґрунт ліворуч і праворуч, знищена трава, глибокі сліди від шин, гола мокра земля... і багнюка. Заболочені краї, узбіччя, болотяні ями поруч із дорожнім покриттям і шар слизької багнюки на потрісканому асфальті. З одного боку болото, а з іншого — білі Сарині «олстари». Нові, сяючі та чисті.

— Охрініти, — невдоволено сказала Сара, ще більше ненавидячи дні, які їй доводилося проводити у Колодязях. Зрештою, їй незабаром виповниться чотирнадцять, а це означає, що вона зможе залишатися сама на ніч у місті, і її не тягатимуть туди-сюди як якогось цуцика.

— Чому? — запитав батько.

— Бо в Кримінальному кодексі написано, що людина кримінально відповідальна за свої дії після досягнення чотирнадцятилітнього віку, тому я особисто нестиму відповідальність, якщо щось не так.

— Та ну, — відмахнувся батько, усміхаючись.

— Не зовсім так, Саро, — втрутилася мати. — Відповідальність батьків триває до тих пір, поки вони дітей забезпечують, захищають і виховують. Ми з батьком все ще несемо відповідальність за тебе.

— Так, я знаю, поки буду їсти ваш хліб... — Сара махнула рукою і зникла у своїй кімнаті.

Це було в п'ятницю вдень. Після уроків мама з Сарою поїхали в Колодязі, тато був тут цілий день — контролював земляні роботи. Наступні

два дні вони мали провести в селі: трохи за звичкою («адже для цього й служить відпочинковий будинок, щоб провести в ньому вихідні»), трохи через батьків нагляд за роботами, які тепер проводяться і в суботу, а трохи через обіцяну гарну погоду.

Сара вийшла зі своєї кімнати близько восьмої. Вона все ще була в поганому настрої. Не лише через багнюку, в якій вимастила кеди. Та найбільше її дратував громадський транспорт. Його взагалі не було. Можливо, все буде по-іншому, коли тато реалізує проєкт і поверне в село життя, але тоді Сара — так вона сподівалася — буде вже далеко. А до того часу приречена проводити вечори з батьками. Звісно, дівчина могла поїхати велосипедом до Бистриці, там сісти в автобус, але їй не хотілося. Могла б попросити маму відвезти її, що вона б і зробила, якби це залежало лише від неї, але коли вдома були всі троє, тоді ні. І в цьому Сарина мама підкорялася чоловікові.

Дівчина знала, чому батько був проти її прогулянок вечорами, але це не псувало настрою. Вона знала, що є його улюбленицею, що він робить для неї усе. Та водночас усвідомлювала, що таке трактування надто поверхневе. Стосунки між донькою і батьком склалися непросто. Сара не могла скористатися його прихильністю до неї і знала чому. Її тато, здібний і загалом успішний підприємець, Штефан Матґяшич, неблаганний і жорсткий переговорник, шанований у багатьох колах, бізнесмен із надзвичайним діловим хистом, який умів отримувати прибуток з усього, за що брався, як батько зазнав цілковитого фіаско. У нього не було й краплини педагогічних здібностей. Бо відмовляв своїй доньці-підлітку не

задля необхідності «встановлення меж для дитини, яка дорослішає», що було педагогічною концепцією, з якою Сара вже була знайома, але тільки не він. Матьяшич, швидше за все, навіть не здогадувався, що таке щось існує. Він відмовляв через те, що боявся за неї, принаймні так стверджував. Справді, батьки хвилюються за своїх дітей, але Сара завжди відчувала, що її батько реалізує якусь власну дивну примху. На доказ своєї щирої турботи він кілька разів навіть дозволив їй ввечері прогулятися, але лише в супроводі одного з охоронців його компанії. Сара вибухнула сміхом. Як би це виглядало, якби за нею слід у слід ходив накачаний кретин?! Проте батькова опіка її не надто обтяжувала, адже його практично ніколи не було вечорами вдома. А мама дозволила їй прогулянки, правда, за умови, що вони не розкажуть про це батькові. Це була їхня угода. Одна з домовленостей.

— І чим ми заслужити твою увагу? — поцікавився Штефан Матьяшич.

Зі склянкою коньяку в руці, він напівлежав на дивані, поклавши ноги в шкарпетках на стіл. Скрізь були будівельні плани. Він слухав «Баягу».

— Я голодна, — відповіла Сара.

Батько вказав на кухонну нішу й схвально кивнув. Цим він хотів сказати, що мама на кухні й усе, що вона приготувала, дуже смачне. Дівчина безтурботно знизала плечима. Нічого нового він для неї не відкрив — уся хата пахла лазаньєю. Мама складала посуд у посудомийну машину, бо вони з татом уже поїли. Побачивши доньку, вона вийняла форму з духовки й поставила її на стіл. Сара взяла собі великий шматок. Налила ще склянку кока-коли

й приєдналася до батька. Вдома ні, а тут любили їсти у вітальні, зручно вмовившись перед телевізором.

— Опустити ноги, будь ласка, — попросила Сара.

Матяшич переставив ноги на край, однак не прибрав зі столу, але доньку таке влаштувало. Це було частиною їхньої крихкої рівноваги. Як батькова улюблениця, вона командувала ним, але до певної межі. Де проходила межа, Сара приблизно уявляла собі, але що станеться, якщо вона її перетне, не мала й гадки. І не мала бажання досліджувати.

— Як було в школі? — поцікавився Штефан.

Сара проковтнула шматок, який мала в роті.

— Ханна зв'язувалася з тобою? — озвалася вона.

Це також було частиною їхньої крихкої рівноваги. Коли Сарі не подобалося запитання, вона відповідала на нього контрзапитанням. Ти мені неприємне запитання — і я тобі неприємне запитання.

— Ні, — відповів він. — То як було в школі?

Батьків голос знизився. Лише на тон, але цього було достатньо.

— Нормально, — буркнула дівчина.

— Тебе викликали до дошки?

Сара мить роздумувала, чи варто їй у це влазити. «Чому б і ні, — зважилась вона. — Будь що буде».

— Так, на словенській.

Матяшич випростався.

— Сьогодні? Заплановано?

— Ні, просто так.

— І?

— І нічого. Отримала одиницю... Але я її виправляю.

Потому встала, взяла тарілку, столові прибори, склянку й демонстративно пішла до їдальні.

Сара щойно збрехала своєму батькові. Її не лише не викликали до дошки, а й взагалі сьогодні не було словенської мови — урок скасували, бо вчителька Корен несподівано захворіла, і її не було в школі. Сара збрехала своєму батькові, щоб роздратувати його, бо він дедалі більше діяв їй на нерви. За деякий час вона помітила, що її почуття до нього змінюються. У цьому винне не його ставлення до неї — воно завжди було однаковим. Коли він мав для неї час, що було рідко, але все ж, то міг бути дуже люблячим. Ще коли вона була маленькою, вони разом пережили приємні миті. Слід визнати, що це траплялося рідко, значно рідше, ніж хотілося б маленькій Сарі. Батько це знав, тож брак часу компенсував розпещенням. Купував їй усілякі подарунки, але все це було не те — якими б дорогими речі не були, рано чи пізно вони їй набридали.

Причина зміни ставлення до батька була в Сарі. До певної міри в цьому були винні її підліткові роки, але більшу вину вона поклала на свій зростаючий дискомфорт. Дівчина все частіше відчувала, що ігри з батьком небезпечні. Він завжди був до неї добрим, ніколи не поведився грубо чи жорстоко, але все ж. Ніби в ньому спало щось небезпечне, таке, що було б нерозумно будити. Крім того, докучала його надмірна опіка, а останньою краплею було ставлення до Ханни. Наскільки болісно він захищав Сару, настільки був байдужим до Ханни, що особливо боліло Сарі. Те, що Ханна — доросла жінка, а вона — дитина, і що Ханна — його дочка від першого шлюбу, який розпався ще до народження Сарі, не виправдовувало батькового ігнорування.

Сара знала, що згадка про погану оцінку розсердить тата, зіпсує йому настрій та вечір, чого вона

й прагнула. Чому тільки у неї повинен бути зіпсований вечір?

Щодо зіпсованого вечора, то для Сари та її матері все обернулося непогано. Коли батько почув про незадовільну оцінку, він зблід, різко підвівся з дивана й зник у передпокої. Швидко взувся, пробурмотів щось невиразне, схопив ключі від автівки, вийшов з дому й грюкнув за собою дверима.

Перед будинком заревів двигун його «BMW», потім почувся хрускіт гравію під широкими колесами. Коли він виїхав на дорогу, двигун дико заревів, а потім завмер удалині. У Колодязях знову запанував спокій.

Сара із мамою влаштували собі телевізійний вечір. Вони перекусили хрусткою лазаньєю та випили пляшку кока-коли разом, дивлячись фільм. Коли батько повернувся після першої години ночі, вони вже спали.

Зміст

Розділ перший	5
Любовна історія	7
Колодязі	17
Мар'єтка	24
Мартін Вренко	27
Відеозапис	30
Сара	36
Ханна	39
Віда	42
Фотокартка	48
Повідомлення	52
Денис	57
Любляна	65
Море	73
Удар	79
Розділ другий	87
Well water glamping and spa resort	89
Ґрегор	92
Невпевненість	96
Вламування	100
Слідчі	102
Труп	106
Батьки	114
Будиночок	117
Ґном	120
У патологоанатома	125
Нікі Лауда	129
Сара чи ні...	134

Словенська Бистриця	136
Обставини вбивства	143
Віда	148
Грегор	150
Мар'єтка	154
Мат'яшич	160
Денис і Мар'єтка	165
Вренко і Мойця	170
Розслідування	173
Вренко і Мойця	177
Вренко і Мат'яшич	180
Денис і Мар'єтка	188
Вренко у поліційному відділку	192
Недолік	199
Себастьян Франк	203
Денис	207
Записи з камер	214
Штефан і Віда	224
Ніка і Мілош	231
Іванна і Вренко	241
Щось безтурботніше	247
Розділ третій	253
«Дім Мат'яшичів»	255
Метка і Матей	261
Мар'єтка	267
Витяг про грошові перекази	270
Цунамі	276
Витяг про грошові перекази	280
Труп у колодязі	285
«Падіння дому Ашерів»	289
Чирвовий король	294
Віда і Штефан	299
Розслідування	301
Цеглина	307
Як і чому	311

Розслідування	314
Йоган Кройф	321
Бріна	329
Затишшя	334
Перші ознаки	342
«Людина дощу»	346
Прослуховування	349
Лавина	357
Насування повені	362
Мармур	367
Кавалерія	373

Розділ четвертий. Шість місяців до того 377

Брехня досконала тоді, коли підкріплена правдою . . .	379
Викрадення	395
Жахіття	398
Смерть у колодязі	401
Віда	409
План	413
Інвентаризація	419
І знову Мар'єтка	424